

פרק 30

עבודה בקבוצות, חלק א'

ג' ק' רולינג, אם מישהו מטריד אותך, את יכולה לחשוב על כחול, לספור עד שתיים ולחפש אחר נעל אדומה.

היום היה יום ראשון, ה-3 בנובמבר, ובעוד זמן לא רב שלושת הכוחות הגדולים של השנה הראשונה, הארי פוטר, דראקו מאלפוי והרמיוני גריינג'ר, יחלו את מאבקם לעליונות מוחלטת.

(הארי התרגז קצת מכך שהילד שנשאר בחיים ירד בדרגתו מעליונות מוחלטת לאחד משלושה יריבים שקולים רק בכך שנכנס לתחרות, אבל הוא ציפה לחזור אליה בקרוב.)

שדה הקרב היה חלקה צפופת עצים באזור המותר לתלמידים ביער האסור, מכיוון שפרופסור קווירל חשב שאם אפשר לראות את כל כוחות האויב זה משעמם למדי, אפילו אם זה הקרב הראשון.

כל התלמידים שלא היו בצבא חיכו בקרבת מקום מחוץ ליער וצפו במסכים שפרופסור קווירל הקים, למעט שלושה גריפינדורים מהשנה הרביעית שהיו חולים ומוגבלים למיטתם במרפאה בהוראת מדאם פומפרי. חוץ מהם, כולם היו שם.

התלמידים לא עטו את גלימות בית הספר הרגילות שלהם, אלא מדי הסוואה מוגלגיים שפרופסור קווירל השיג היכן שהוא בכמות ובמבחר שהספיקו לכולם. זה לא שתלמידים דאגו מכתמים וקרעים, ישנם לחשים כדי לטפל באלו. אבל כפי שפרופסור קווירל הסביר לבני-הקוסמים המופתעים, בגדים יפים ומכובדים אינם יעילים לצורך הסתתרות ביערות או התחמקות מעבר לעצים.

על החזה של כל חולצת מדים הוצמד טלאי שנשא את השם והסמל של הצבא שלך. טלאי קטן. אם אתה רוצה שהחיילים שלך ילבשו, נגיד, סרטים צבעוניים כדי שיוכלו לזהות אחד את השני ממרחק, ולהסתכן בכך שהאויב יניח את ידיו על הסרטים, זה תלוי בך.

הארי ניסה לקבל את השם צבא דרקון.

דראקו עשה סצנה ואמר שזה יבלבל את כולם.

פרופסור קווירל פסק שלדראקו יש זכות ראשונים על השם, אם ירצה בו.

אז עכשיו הארי נלחם נגד צבא דרקון.

זה בטח לא סימן טוב.

בתור סמל, במקום ראש הדרקון נושף האש, שהיה הבחירה המתבקשת, דראקו בחר פשוט באש. אלגנטי, מאופק, קטלני: זה מה שנשאר אחרינו. מאוד מאלפוי.

הארי, אחרי ששקל חלופות כגון גדוד זמני 501 ומשרתי האבדון של הארי, החליט שהצבא שלו יוודע בכינוי הפשוט והמכובד - לגיון הכאוס.

הסמל שלהם היה כף יד עם אצבעות מוכנות לנקישה.

הייתה הסכמה *אוניברסלית* שזה לא סימן טוב.

הארי ייעץ להרמיוני בלב שלם שסביר להניח שהילדים הצעירים תחתיה לא הרגישו בנוח עם העובדה שהיא ילדה עם מוניטין של נחמדות, ולכן מוטב שתבחר משהו מפחיד שיאשש בעיניהם את הקשיחות שלה ויגרום להם לחוש גאווה להשתייך לצבא שלה, כמו סיירת הדם או משהו.

הרמיוני קראה לצבא שלה חטיבת אור-שמש.

סמל היחידה שלהם היה סמיילי.

ובעוד עשר דקות, הם יהיו במלחמה.

הארי עמד בקרחת היער המוארת שהייתה נקודת ההתחלה שהוקצתה להם, אזור פתוח עם גדמי עץ ישנים ומרקיבים שנותרו לאחר שהעצים נכרתו מסיבה לא ידועה כלשהי, קרקע מכוסה בתפזורת של עלים חומים ושאריות יבשות ואפורות של דשא שלא עמדו במבחן חום הקיץ, והשמש האירה בחוזקה ממעל.

מסביבו עמדו עשרים ושלושה החיילים שפרופסור קווירל הקצה לו. כמעט כל הגריפינדורים נרשמו, כמובן, יותר מחצי מהסלית'רינים, פחות מחצי מההפלאפים, וחופן רייבנקלואים. בצבאו של הארי היו שנים עשר גריפינדורים, שישה סלית'רינים, ארבעה הפלאפים ורייבנקלו אחד מלבדו... לא שהייתה דרך כלשהי לדעת זאת מהמדים שלהם. לא אדום, לא ירוק, לא צהוב, לא כחול. רק תבניות הסוואה מוגלגיות, וטלאי חזה עם ציור של יד מוכנה לנקוש באצבעותיה.

הארי הביט בעשרים ושלושה חייליו, כולם עוטים אותם המדים ללא סימני זהות קבוצתית למעט הטלאי היחיד.

והארי חייך, משום שהבין את החלק הזה בתכנית העל של פרופסור קווירל; והארי ניצל אותו למטרותיו שלו.

ישנו פרק אגדי בפסיכולוגיה חברתית שנקרא 'ניסוי מערת השודדים'. הוא נערך בבלבול שאחרי מלחמת העולם השנייה, ומטרתו הייתה לחקור את הגורמים והפתרונות לעימותים בין קבוצות. המדענים ארגנו מחנה קיץ ל-22 ילדים מ-22 בתי ספר שונים, ובחרו את כולם ממשפחות יציבות ממעמד הביניים. החלק הראשון של הניסוי נועד לחקור מה דרוש כדי להתחיל עימות בין קבוצות. 22 הילדים חולקו לשתי קבוצות של 11 -

- וזה היה די והותר.

העוינות החלה ברגע ששתי הקבוצות הפכו מודעות זו לקיומה של זו בפארק, בהחלפת עלבונות במפגש הראשון. הם קראו לעצמם הנשרים והפתנים (למרות שלא היו זקוקים לשמות לעצמם כשחשבו שהם היחידים בפארק), והמשיכו ופיתחו סטראוטיפים קבוצתיים מנוגדים. הפתנים חשבו על עצמם כמחוספסים וקשוחים וניבלו את הפה, והנשרים החליטו לחשוב על עצמם בהתאם כמהוגנים.

החלק השני של הניסוי עסק בפתירת עימותים קבוצתיים. הניסיון להביא את הילדים לצפות ביחד בזיקוקים לא עבד כלל. הם פשוט צעקו אחד על השני ונשארו מפולגים. מה שכן עבד היה לספר להם שאולי יש וונדליסטים בפארק, ושתי הקבוצות צריכות לעבוד ביחד כדי לפתור בעיה במערכת המים של הפארק. משימה משותפת, אויב משותף.

הארי חשד שפרופסור קווירל הבין את העיקרון הזה היטב כשבחר ליצור *שלושה* צבאות בכל שנה.

שלושה צבאות.

לא ארבעה.

ובהחלט לא מופרדים על פי בתים... למעט העובדה שאף סלית'רין לא הוקצה למאלפוי למעט מר קראב ומר גויל.

דברים כאלה איששו בעבור הארי את האמונה שפרופסור קווירל, למרות האווירה האפלה ששידר והנייטרליות המעושה שלו בעימות בין טוב ורע, תמך בסתר בטוב, לא שהארי יעז לומר זאת בקול רם אי פעם.

והארי החליט לנצל את התכנית של פרופסור קווירל כדי להגדיר זהות קבוצתית בדרכו שלו.

The Rattlers, once they'd met the Eagles, had started thinking of themselves as rough-and-tough, and they'd conducted themselves accordingly

.The Eagles had thought of themselves as good-and-proper

ובקרחת היער המוארת, מפוזרים בינות לגדמי העצים הישנים והמרקיבים, ברורים באור השמש שהאירה ישירות ממעל, גנרל פוטר ועשרים ושלושה חייליו היו מסודרים במשהו שלא הזכיר בכלל מבנה של יחידה צבאית. חלק מהחיילים עמדו, חלק מהחיילים ישבו, חלק עמדו על רגל אחת רק כדי להיות שונים.

היה זה לגיון הכאוס, אחרי הכל.

ואם אין סיבה לעמוד בשורות קטנות ומסודרות, אמר הארי בבוז, לא יהיו שורות קטנות ומסודרות.

הארי חילק את הצבא שלו לשש חוליות בנות ארבעה חיילים, כל חוליה תחת פיקודו של רעיונאי חולייה. כל החיילים קיבלו פקודה חד-משמעית לסרב כל פקודה אם זה נראה להם רעיון טוב באותו הרגע, כולל הפקודה הזו... אלא אם הארי או הרעיונאי החולייתי הוסיף לפקודה את התחילית "מרלין אמר", ובמקרה הזה אתה אמור באמת לציית.

ההתקפה העיקרית של לגיון הכאוס הייתה להתפצל ולרוץ להרבה כיוונים, לשנות ווקטורים באקראי ולירות את לחש השינה המותר מהר ככל שיכלו לשחזר את כוח הקסם הדרוש. ואם ראית הזדמנות בלבבל את האויב או להסיח את דעתו, נצל אותה.

מהיר. יצירתי. בלתי צפוי. אי-הומוגני. אל תציית לפקודות בעיוורון, חשוב האם מה שאתה עושה ברגע זה הגיוני.

הארי לא היה בטוח בדיוק כמו שהעמיד פנים שזו נקודת האופטימום של יעילות צבאית... אבל ניתנה לו הזדמנות מושלמת לשנות את הדרך שבה תלמידים מסוימים חשבו על עצמם, והוא התכוון לנצל אותה.

חמש דקות לקרב, על פי השעון של הארי.

גנרל פוטר הלך (לא צעד) למקום שבו חיל האוויר שלו המתין במתח, מטאטאים כבר אחוזים בחוזקה בידיהם.

"כל הכנפיים לדווח", אמר גנרל פוטר. הם עשו חזרות על זה באימון היחיד שהיה להם ביום שבת.

"מוביל אדום מוכן", אמר שיימוס פיניגן, שלא היה לו מושג מה זה אומר.

"חמש אדום מוכן", אמר דין תומאס, שחיכה כל חייו לומר זאת.

"מוביל ירוק מוכן", אמר תיאודור נוט בנוקשות-מה.

"ארבעים-ואחת ירוק מוכנה", אמרה טרייסי דייוויס.

"אני רוצה אתכם באוויר ברגע שנשמע את הפעמון", אמר גנרל פוטר. "הימנעו מהיתקלות, אני חוזר, הימנעו מהיתקלות. חמקו אם אתם תחת אש." (כמובן שלא כיוונת לחשי שינה על מטאטאים; ירית לחש שגרם למה שפגע בו לזהור באדום לרגע. אם פגעת במטאטא או ברוכב, הם יצאו מהמשחק.) "מוביל אדום וחמש אדום, עופו לכיוון הצבא של מאלפוי מהר ככל שתוכלו, תישארו גבוה ככל שתוכלו כך שעדיין תראו אותם, חזרו לפה ברגע שתדעו בוודאות מה הם עושים. מוביל ירוק, עשה אותו הדבר לצבא של גריינג'ר. ארבעים-ואחת ירוק, עופי מעלינו ושמרי עלינו מפני מטאטאים או חיילים מתקרבים, את ורק את רשאית לפתוח באש. ותזכרו, לא אמרתי 'מרלין' אמר' לשום דבר מזה, אבל אנחנו באמת צריכים את המודיעין. למען הכאוס!"

"למען הכאוס!" הדהדו הארבעה במידות שונות של התלהבות.

הארי ציפה שהרמיוני תשלח התקפה מיידית לעבר דראקו, ובמקרה כזה הוא יזיז את כוחותיו לעמדה ויתחיל לתמוך בה, אבל רק אחרי שתספוג אבידות כבדות ותגרום לנזקים כלשהם. הוא ינסה לגרום לזה להיראות כמו הצלה נועזת, אם יוכל; הוא לא רצה שאור-שמש יחשבו שלגיון הכאוס איננו חברים, אחרי הכל.

אבל רק למקרה שהיא לא... ובכן, זו הסיבה שלגיון הכאוס נשאר במקום עד שמוביל ירוק יחזור עם דיווח.

המהלכים של דראקו יהיו למען טובתו שלו. הוא יכין את הצבא שלו להתגונן מפני הרמיוני; הוא עשוי להבין או שלא להבין שהארי שיקר בנוגע לכך שיחכה עם ההתקפה עד אחרי שהקרב ייגמר. הארי עדיין שם שני מטאטאים על צבא דרקון, רק למקרה שהם כן יעשו משהו, ורק למקרה שדראקו, מר קראב או מר גויל היו טובים מספיק כדי להפיל מטאטא מהשמיים.

אבל גנרל גריינג'ר הייתה המרכיב הלא-צפוי, והארי לא יכול לנוע עד שידע איך היא נעה.

בלב היער, תבניות צללים רוקדות על הקרקע בעוד חופות עלים נעות ברוח הרחק ממעל, גנרל מאלפוי עמד בנקודה שבה העצים היו דלילים מעט יותר, והביט על כוחותיו בסיפוק רגוע. שש יחידות בנות שלושה חיילים, יחידה אווירית של ארבעה (שאליה סופח גרגורי), יחידת הפיקוד, שהייתה הוא ווינסנט. הם התאמנו רק במשך זמן קצר בשבת האחרונה, אבל דראקו היה משוכנע שהצליח להסביר את הבסיס. הישארו עם החברים שלכם, שמרו על הגב שלהם וסימכו עליהם שישמרו על שלכם. נועו כגוף אחד. צייתו לפקודות ואל תראו פחד. לכוון, לירות, לנוע, לכוון שוב, לירות.

שש היחידות היו מסודרות בהיקף הגנתי מסביב לדראקו, צופות החוצה לעבר היער. גב-אל-גב הם עמדו, שרביטים מכוונים מטה עד שיצטרכו להכות.

הם כבר נראו דומים למדי ליחידת ההילאים שדראקו צפה באימונים שלה בזמן הסקירות של אביו.

כאוס ואור-שמש לא ידעו מה פגע בהם.

"הקשב", אמר גנרל מאלפוי.

שש היחידות שברו מבנה והסתובבו לעבר דראקו; פני רוכבי המטאטאים שלו פנו מהמקום שבו עמדו עם מטאטאיהם בידיהם.

דראקו החליט לדרוש הצדעות רק אחרי שינצחו בקרב הראשון שלהם, כשגריפינדורים והפלפאפים ירגישו יותר בנוח להצדיע למאלפוי.

אבל החיילים שלו כבר עמדו זקוף מספיק, במיוחד הגריפינדורים, עד שדראקו תהה אם הוא בכלל צריך להמתין. גרגורי האזין בשקט ואז דיווח שהעובדה שדראקו התנדב לעמוד לצידו של הארי פוטר בשיעור ההתגוננות שבו פרופסור קווירל לימד את הארי כיצד להפסיד, סימנה את דראקו כמפקד מתקבל על הדעת. לפחות אם סופחת במקרה לצבא שלו. לא כל הסלית'רינים זהים; יש סלית'רינים, ויש סלית'רינים היה מה שהגריפינדורים בצבא של דראקו אמרו לחבריהם לבית.

דראקו היה המום, בכנות, עד כמה זה היה קל. דראקו מחה בתחילה שלא הוקצו לו שום סלית'רינים, ופרופסור קווירל אמר לו שאם הוא רוצה להיות המאלפוי הראשון ששיג שליטה פוליטית מוחלטת במדינה, הוא צריך ללמוד למשול בשלושת-הרבעים האחרים של האוכלוסייה. דברים כאלה איששו אצל דראקו את האמונה שלפרופסור קווירל הייתה הרבה יותר אהדה לחבר'ה הטובים מכפי שהראה.

הקרב עצמו לא יהיה קל, במיוחד אם גריינג'ר באמת תתקוף את הדרקונים ראשונים. דראקו התייסר בהחלטה האם להשקיע מיד את כל כוחותיו במתקפת מנע נגד גריינג'ר, אבל חשש ש-(א) הארי הטעה אותו בנוגע למה שגריינג'ר עשויה לעשות, ו-(ב) הארי הטעה אותו בנוגע לכך שימתין עד אחרי ההתקפה של גריינג'ר כדי להצטרף לקרב.

אם כי לצבא דרקון היה נשק סודי, שלושה למעשה, שעשויים להספיק גם אם יותקפו על ידי שני הצבאות בו זמנית...

כמעט הגיע הזמן, וזה אומר שהגיע הזמן לנאום טרום-הקרב שדראקו חיבר ושינן.

"הקרב עומד להתחיל", אמר דראקו. קולו היה רגוע ומדויק. "זכרו את כל מה שאני, מר קראב ומר גויל הראנו לכם. צבא מנצח מכיוון שהוא ממושמע וקטלני. גנרל פוטר ולגיון הכאוס לא יהיו ממושמעים. גריינג'ר וחטיבת אור-השמש לא יהיו קטלניים. אנחנו ממושמעים, אנחנו קטלניים, אנחנו דרקונים. הקרב עומד להתחיל, ואנחנו עומדים לנצח בו."

(נאום מאולתר שנישא על ידי גנרל פוטר בפני לגיון הכאוס, רגע לפני הקרב הראשון שלהם, ב-3 בנובמבר, 1991, בשעה 2:56 אחר הצהריים:)

חיילי, אני לא עומד לשקר לכם, המצב שלנו בכי-רע. צבא דרקון מעולם לא הפסיד בקרב. ולהרמיוני גריינג'ר... יש זיכרון טוב מאוד. האמת היא, שרובכם כנראה הולכים למות. והשורדים יקנאו במתים. אבל אנחנו חייבים לנצח. אנחנו חייבים לנצח כדי שיום אחד, הילדים שלנו יוכלו לטעום שוב את טעם השוקולד. הכל מונח על הכף. פשוטו כמשמעו. אם נפסיד, כל היקום פשוט ייכבה כמו נורה שנשרפת. ועכשיו אני מבין שרובכם לא יודעים מה זו נורה. ובכן, תסמכו עליי, זה רע. אבל אם אנחנו חייבים למות, נמות תוך כדי לחימה, כמו גיבורים, כדי שכאשר החשכה תסגור עלינו, נוכל לחשוב לעצמנו, לפחות נהנינו. אתם פוחדים למות? אני יודע שאני פוחד. אני מרגיש את צמרמורות הפחד הקרות כאילו מישהו מכניס לי גלידה לחולצה. אבל אני יודע... שההיסטוריה צופה בנו. היא צפתה בנו כשלבשנו את המדים שלנו. היא בטח צילמה תמונות. וההיסטוריה, חיילי, נכתבת על ידי המנצחים. אם ננצח, נוכל לכתוב את ההיסטוריה שלנו. היסטוריה שבה

הוגוורטס נוסד על ידי ארבעה גמדוני-בית מורדים. אנחנו יכולים להכריח את כולם לשנן את ההיסטוריה הזו, אפילו שהיא לא אמיתית, ואם הם לא יענו נכון במבחנים שלנו... הם ייכשלו. האם לא שווה למות לשם כך? לא, אל תענו על זה. יש דברים שמוטב לא לדעת. איש מאיתנו לא יודע למה אנחנו פה. איש מאיתנו לא יודע מדוע אנו נלחמים. פשוט התעוררנו במדים האלה ביער המסתורי הזה, בידיעה שאין לנו שום דרך לזכות בחזרה בשמותינו ובזיכרונותינו למעט ניצחון. התלמידים בצבאות האחרים... הם בדיוק כמונו. הם לא רוצים למות. הם נלחמים כדי להגן אחד על השני, על החברים היחידים שנותרו להם. הם נלחמים מפני שהם יודעים שיש להם משפחות שיתגעגעו אליהם, אפילו אם הם לא יכולים לזכור זאת עכשיו. יכול להיות שהם אפילו נלחמים כדי להציל את העולם. אבל יש לנו סיבה טובה יותר להילחם. אנחנו נלחמים מפני שאנחנו אוהבים להילחם. אנחנו נלחמים כדי לשעשע תפלצות מוזרות מעבר לזמן ולמרחב. אנחנו נלחמים מפני שאנחנו כאוס. בקרוב הקרב האחרון יחל, אז תנו לי לומר זאת עכשיו, מכיוון שלא תהיה לי הזדמנות אחר כך, שהיה זה כבוד להיות המפקד שלכם, אם כי רק לזמן קצר. תודה לכם, תודה לכולכם. וזיכרו, המטרה שלכם אינה רק להביס את האויב, אלא לגרום לו לפחד.

צליל גונג חזק הדהד מעל היער.

וחטיבת אור-השמש החלה לצעוד.

המתח עלה ועלה, בעוד הארי ותשעה-עשר החיילים שנותרו המתינו ללוחמים האוויריים לשוב עם דיווח. זה לא אמור לקחת זמן רב, מטאטאים הם מהירים והמרחקים ביער לא היו גדולים -

שני מטאטאים התקרבו במהירות מכיוון המחנה של דראקו וכל החיילים נמתחו. הם לא ביצעו את התמרונים שהיו הקוד של היום למטאטא *ידידותי*.

"*להתפזר ולירות!*" שאג גנרל פוטר, ואז התאים מעשים למילים, מזדרז במלוא המהירות לעבר מחסה היער; וברגע שהארי היה בינות לעצים, הוא הסתובב בחזרה, הרים את שרביטו, ניסה למצוא את המטאטא בשמיים -

"השטח נקי!" צעק קול. "הם חוזרים!"

הארי משך בכתפיו מנטלית. לא הייתה שום דרך למנוע מדראקו להשיג את המידע הזה, וכל מה שילמד הוא שהם עמדו במקום.

הכאוטיים החלו לצאת באיטיות מהיער -

"מטאטא מתקרב מכיוון גריינג'ר!" צעק קול אחר. "אני חושבת שזה קודקוד ירוק, הוא עשה את הצלילה והסיבוב!"

רגעים לאחר מכן תיאודור נוט צלל מהשמיים ועצר בלב החיילים.

"גריינג'ר חילקה את כוחותיה לשניים!" צעק נוט בעודו מרחף על מטאטאו. זיעה הכתימה את מדיו, וכל האיפוק נעלם מקולו. "היא תוקפת את שני הצבאות! שני מטאטאים מחפים על כל כוח, הם רדפו אחרי חצי מהדרך לפה!"

חילקה את הצבא שלה, מה לעזאזל -

כוח גדול שריכז את האש שלו על כוח קטן יכול לחסל את הכוח הזה במהירות מבלי לספוג אבדות רבות. אם עשרים חיילים ניצבים מול עשרה חיילים, עשרים לחשי שינה יכוונו לעבר עשרת החיילים ורק עשרה לחשי שינה יכוונו לעבר עשרים החיילים, אז אלא אם כל אחד מהלחשים יפגע, הכוח הקטן יאבד יותר חיילים משייקה איתו. הפרד ומשול היה המונח הצבאי למה שקרה בשחילקת את הכוחות שלך בצורה כזו. מה הרמיוני חושבת לעצמה...

ואז הארי הבין.

היא מתנהגת בהוגנות.

זו עומדת להיות שנה ארוכה בשיעור התגוננות מפני כוחות האופל.

"בסדר", אמר הארי בקול רם, כך שהצבא יוכל לשמוע. "נחכה עד שהכנף האדומה תחזור עם דיווח, ואז נלך להחשיך את אור-השמש."

דראקו הקשיב לדיווח של המעופפים שלו בפנים רגועות, כל התדהמה מוסתרת בפנים. מה גריינג'ר חושבת לעצמה?

ואז דראקו הבין.

זו הטעייה.

אחד משני הכוחות של הרמיוני ישנה כיוון, ושניהם יתרכזו ב... מי?

נוויל לונגבוטום צעד דרך היער לכיוון הכוח השמשי, מעיף מדי פעם מבט לשמיים ומחפש מטאטאים. לצידו צעדו חבריו לחוליה, מלווין קוט ולבנדר בראון מגריפינדור, ואלן פלינט מסלית'רין. אלן פלינט היה הרעיונאי החולייתי, אם כי הארי אמר קודם לנוויל, בפרטיות, שהתפקיד שלו אם ירצה בו.

הארי אמר לא מעט דברים לנוויל בפרטיות, והראשון היה, "אתה יודע, נוויל, אם אתה רוצה להפוך למדהים כמו הנוויל הדמיוני שנמצא בראש שלך אבל אסור לו לעשות שום דבר מפני שאתה מפחד, אז ממש כדאי שתירשם לצבאות של פרופסור קווירל."

כעת נוויל היה משוכנע שהילד שנשאר בחיים מסוגל לקרוא מחשבות. אין שום דרך אחרת שבה הארי פוטר היה יכול לדעת. נוויל מעולם לא דיבר על כך עם איש, או הסגיר שום רמז לכך; ואנשים אחרים הם לא ככה, לא שנוויל שם לב.

וההבטחה של הארי התגשמה, זה באמת הרגיש שונה מדו-קרב בשיעור התגוננות. נוויל קיווה שדו-קרב יתקנו את כל מה שהיה לא בסדר בו, אבל הם לא. אפילו אם הוא היה יכול לירות כמה לחשים על תלמיד אחר בשיעור בזמן שפרופסור קווירל משגיח כדי לוודא ששום דבר לא יקרה, אפילו אם הוא היה יכול להתחמק ולהשיב אש כשזה היה מותר וכולם ציפו שיעשה זאת והם היו מסתכלים עליו מוזר אם לא היה עושה זאת, שום דבר מהדברים הללו לא היה כמו לעמוד על שלו.

אבל להיות חלק מצבא...

משהו מוזר זע בתוך נוויל בזמן שצעד דרך היער לצד רעיו, על מדיהם סמל האצבעות המוכנות לנקוש.

הוא היה רשאי ללכת, אבל התחשק לו לצעוד.

לצידו, נראה כאילו גם למלווין וללבנדר ולאלן מתחשק לצעוד.

ונוויל החל לשיר בשקט את שיר הכאוס.

הנעימה הייתה מה שמוגל היה מזהה כמארש האימפריה של ג'ון וויליאמס, הידוע גם בתור "נעימת הנושא של דארט' ווידר"; וקל היה לזכור את המילים שהארי הוסיף.

- דום דום דום

דום דו-דום דום דו-דום

- דום דום דום

דום דו-דום דום דו-דום

- דום דום דו-דום דום

דו-דו-דו-דום

- דום דום דום

דו-דו-דו-דום

- דום דום דום

דום דום, דום, דום דום.

- דום דום דו-דום

דום דו-דו-דו-דום

- דום דום דום

דום דו-דו-דו-דום

- דום דום דום

דום דום, דום, דום דום.

בשורה השנייה האחרים הצטרפו אליו, ובתוך זמן קצר ניתן היה לשמוע את אותו המזמור השקט בוקע מחלקי יער סמוכים.

ונוויל צעד לצד רעיו, לגיונאי הכאוס, תחושות מוזרות עולות בליבו, דמיון הופך למציאות, ומשפתיו בקע שיר אבדון איום.

הארי הביט בגופות המפוזרות ביער. משהו בו הרגיש תחושת בחילה קלה, והוא היה צריך להזכיר לעצמו במאמץ שהם רק ישנים. היו בנות בין הנופלים, ואיכשהו זה הפך את זה לגרוע הרבה יותר, והוא צריך להיזהר לעולם לא להזכיר זאת בפני הרמיוני או שההילאים ימצאו את השאריות שלו בתוך קנקן תה קטן.

חצי מצבא אור-השמש לא היווה אתגר לכל לגיון הכאוס. תשעת החיילים הרגליים רצו בצרחות לא ברורות עם לחש מגן פשוט מורם לפנייהם, מסכים מעגליים שהגנו על החזה והפנים שלהם. אבל אי אפשר לירות ולהחזיק את המגן בו זמנית, וחיליו של הארי פשוט כיוונו לרגליים. כל השמשיים למעט אחד נפלו ברגע שקריאות "סומניום!" מילאו את חלל האוויר. האחרונה שמטה את המגן שלה והצליחה להפיל את אחד מהחיילים של הארי לפני שנפגעה מהגל השני של לחשי השינה (לא הייתה סכנה בפגיעה מרובה מקללת השינה). היה הרבה יותר

קשה להפיל את שני המטאטאים השמשיים, והם היו אחראיים לשלושה כאוטיים ישנים לפני שנדלקו הילות אדומות סביבם עקב אש קרקעית מסיבית.

הרמיוני לא הייתה בין הנופלים. דראקו בטח תפס אותה וזה גרם להארי לנעוס ברמה לגמרי לא ברורה, הוא לא היה בטוח אם הוא הרגיש רצון לגונן על הרמיוני, או מרומה מכיוון שלא הוא היה זה שעשה זאת, או אולי שניהם.

"בסדר", אמר הארי, מרים את קולו. "בואו נבהיר משהו, זה לא היה קרב אמיתי. זו הייתה גנרל גריינג'ר עושה טעות בקרב הראשון שלה. הלחימה האמיתית היום תהיה עם צבא דרקון והיא לא תהיה כמו זה בכלל. היא תהיה הרבה יותר כיפית. בואו נדוץ."

מטאטא נפל מהשמיים, מתקרב במהירות מבעיתה, ואז הסתובב והאט בכזו עוצמה עד שהיית יכול לשמוע את האוויר צורח במחאה, ונעצר בדיוק ליד דראקו.

זו לא הייתה רברבנות מסוכנת. גרגורי גויל באמת היה עד כדי כך טוב והוא לא בזבז זמן.

"פוטר מגיע", אמר גרגורי בלי זכר לדיבור העצל הרגיל שלו. "עדיין יש להם את כל ארבעת המטאטאים שלהם, אתה רוצה שאפיל אותם?"

"לא", אמר דראקו בחדות. "אם תילחם מעל הצבא שלהם יהיה להם יתרון גדול מדי, הם יירו עליך מהקרקע ואפילו אתה עשוי שלא להתחמק מהכל. חכה עד שניצור מגע."

דראקו איבד ארבעה דרקונים בתמורה לשנים עשר שמשיים. כנראה שגנרל גריינג'ר באמת הייתה עד כדי כך טיפשה, אם כי היא לא הייתה בין התוקפים, אז לדראקו לא הייתה הזדמנות להתגרות בה או לשאול אותה מה בשם מרלין היא חשבה לעצמה.

כולם ידעו שהקרב האמיתי יהיה נגד הארי פוטר.

"היכוננו!" שאג דראקו על כוחותיו. "הישארו קרובים לחבריכם, פעלו כיחידה, פתחו באש ברגע שאויב ייכנס לטווח!"

משמעת נגד כאוס.

זה לא היה קרב רציני.

האדרנלין שצף וקצף בדמו של נוויל עד שהרגיש שהוא בקושי מסוגל לנשום.

"אנחנו מצמצמים טווח", אמר גנרל פוטר בקול שבקושי היה חזק מספיק כדי להגיע לכל הצבא. "הגיע הזמן להתפרש."

רעיו של נוויל התרחקו ממנו. הם עדיין יתמכו זה בזה, אבל אם הם יתקבצו יחד, לאויב יהיה הרבה יותר קל לפגוע בהם; אש שבוונה לעבר אחד מרעיך תוכל להחטיא ולפגוע בך במקום זאת. יהיה הרבה יותר קשה לפגוע בכם אם תתפרשו ותנועו מהר ככל האפשר.

הדבר הראשון שגנרל פוטר עשה בזמן האימון שלהם היה לומר להם לירות אחד על השני כששני הצדדים רצים ממש מהר, או כששני הצדדים עומדים במקום ולוקחים את הזמן כדי לכוון, או כשאחד מהם זז והשני עומד – הלחש ההפוך לקללת השינה היה פשוט, אם כי אסור היה להשתמש בו בזמן קרבות אמיתיים. גנרל פוטר תיעד בקפידה את מה שקרה, עשה חושבים וחשובים, ואז הכריז שיותר הגיוני שיתרכזו בהתחמקות ותזוזה מהירה ככל האפשר כדי לברוח מקללות, במקום בהתמקדות באויב, דבר שיגזול זמן ויסכן אותם.

נוויל עדיין הוטרד מעט מכך שלא צעד לצד רעיו, אבל קריאות הקרב המפחידות שלמדו כבר הרעימו בראשו וזה פיצה על הרבה.

הפעם, נוויל נשבע לעצמו, הקול שלו בשום פנים ואופן לא יצייץ.

"מגנים הרם", אמר גנרל פוטר, "כל הכוח למגני-היסט קדמיים."

"קֶוֶנְטָגוּ", מלמל הצבא, והמגנים המעגליים התממשו לפני ראשיהם וחזותיהם.

טעם חד מילא את פיו של נוויל. גנרל פוטר לא היה פוקד עליהם להטיל את לחש המגן אם לא היו כמעט בטוח. נוויל היה מסוגל לראות צלליות של דרקונים במדים נעות דרך מסך העצים הצפוף, והדרקונים יראו אותם בחזרה –

"התקפה!" הגיעה צעקה מהמרחק, קולו של דראקו מאלפוי, וגנרל פוטר הרעים, "קדימה הסתער –"

כל האדרנלין בדמו של נוויל שוחרר, ורגליו תפסו פיקוד, שולחות אותו מהר יותר מכפי שרץ בחייו, הישר לעבר האויב, יודע מבלי להסתכל שכל רעיו עשו כמוהו.

"דם לאל הדם!" צרח נוויל. "גולגלות לכס הגולגלות! איא! שוב-ניגנאת! השער של האויב הצידה!"

הוא הרגיש מכה אילמת כשלחש שינה התבזבז כנגד המגן שלו. אם נורו עוד לחשים, הם לא פגעו.

נוויל ראה את מבט הפחד הקצר על פניו של ווין הופקינס, שעמד לצד שני גריפינדורים שנוויל לא זיהה, ואז –

– נוויל שמט את המגן הפשוט וירה לעבר ווין –

– החטיא –

– רגליו הדוהרות נשאו אותו הישר מעבר לקווי האויב ולכיוון שלושה דרקונים אחרים, שרביטיהם עלו לעברו, פיותיהם נפתחו –

– אפילו בלי לחשוב, נוויל צלל אל רצפת היער כששלושה קולות קראו "סומניום!"

זה כאב, אבנים קשות וזרדים קשים דקרו את נוויל כשהתגלגל, זה לא היה נורא כמו ליפול מהמטאטא שלו אבל הוא עדיין פגע בקרקע חזק למדי, ואז נוויל, בהשראה פתאומית, לא זז ועצם את עיניו.

"תפסיקו עם זה!" צרח קול. "אל תירו עלינו, אנחנו דרקונים!"

בהבזק של סיפוק נהדר, נוויל הבין שהוא הצליח להגיע בין שתי קבוצות של דרקונים בדיוק כשקבוצה אחת ירתה עליו. הארי דיבר על זה כעל טקטיקה שנועדה לגרום לאויב לפחד לירות, אבל נראה שזה עבד קצת יותר טוב מזה.

ולא רק זה, הדרקונים האמינו שהם פגעו בו, מכיוון שהם ראו את נוויל נופל בדיוק כשירו.

נוויל ספר לעשרים בראש, ואז פתח את עיניו לכדי סדק.

שלושת הדרקונים היו קרובים אליו מאוד, ראשיהם מסתובבים במהירות כשקריאות "סומניום!" ו"גולגולות לכס הגולגולות!" מילאו את האוויר מסביב. לכל השלושה היו מגנים פשוטים בעת.

שרביטו של נוויל עדיין היה בידו, ולא היה קשה לכוון אותו לעבר המגפיים של אחד הילדים וללחוש "סומניום."

נוויל עצם את עיניו במהירות והרפה את ידו בזמן ששמע את הילד צונח לקרקע.

"מאיפה זה בא?" צרח ג'סטין פינץ'-פלצ'לי, ונוויל שמע רשרושים על רצפת היער מכוסת העלים, בעוד שני הדרקונים הביטו סביב וחיפשו אויב.

"לחזור למבנה!" הרעים קולו של דראקו מאלפוי. "כולם אלי, אל תתנו להם לפזר אתכם!"

אוזניו של נוויל קלטו את קולם של שני הדרקונים קופצים מעל גופו כשרצו.

נוויל פקח את עיניו, נעמד על רגליו בכאב מה, ואז כיוון את שרביטו ואמר את הלחש החדש שגנרל פוטר לימד אותם. הם לא יכלו לעשות לחשי אשליה אמיתיים כדי לבלבל את האויב, אבל אפילו בגיל שלהם הם יכלו -

"אֶנְטֶרִילִיקוּ", לחש נוויל, מכוון את שרביטו לצד אחד של ג'סטין והילד השני, ואז צעק, "בשם קת'ולֶהוּ והתהילה!"

ג'סטין והילד השני עצרו בפתאומיות, מפנים את המגנים שלהם לכיוון אליו העביר נוויל את קריאת הקרב שלו, ואז קריאות מרובות של "סומניום!" מילאו את האוויר והילד השני נפל לפני שנוויל הספיק לסיים לכוון.

"האחרון שלי!" צעק נוויל, ואז התחיל לרוץ ישר לכיוון ג'סטין, שהיה מרושע כלפיו עד שההפלאפים המבוגרים יישרו אותו. נוויל היה מוקף ברעיו חה אומר -

"התקפה מיוחדת, זינוק כאוטי!" שאג נוויל כשרץ, והרגיש את גופו נעשה קל יותר, ואז קל פי שתיים, כשרעיו כיוונו אליו את שרביטיהם והטילו בשקט את לחש הריחוף, ונוויל הרים את יד שמאל ונקש באצבעותיו ואז דחף את הקרקע ברגליו בחוזקה והמריא באוויר. תדהמה מוחלטת הייתה שפוכה על פניו של ג'סטין כשנוויל עבר מעל המגן שלו וכיוון את שרביטו על הצורה שחלפה מתחתיו וצעק "סומניום!".

כי התחשק לו, זה למה.

נוויל לא הצליח לסובב את רגליו כמו שצריך וחרש תלמים באדמה כשנחת, אבל שניים מתוך שלושת לגיונאי הכאוס הצליחו לשמור את השרביטים שלהם עליו לכל אורך הדרך והוא לא נחת מאוד קשה.

נוויל נעמד על רגליו, מתנשף. הוא ידע שהוא צריך לזוז, אנשים צעקו "סומניום!" לכל עבר -

"אני נוויל, הנצר האחרון לבית לונגבוטום!" צרח נוויל אל השמיים ממעל, מחזיק את שרביטו היישר למעלה כאילו לקרוא תיגר על הרקיע הכחול עצמו, יודע שדבר לא יהיה כמו שהיה אחרי היום הזה. "נוויל הכאוטי! התייצבו מולי, אם תע -"

(כשנוויל התעורר לאחר מכן, נאמר לו שצבא דרקון ראה זאת כסימן להתחיל את מתקפת הנגד.)

"הגנרל התעורר!" קרא קול, והארי מצמצץ והתמקד בכיוון הזה.

ארבעה מחייליו החזיקו את שרביטיהם מכוונים אל חצי כדור פריזמטי ובוהק, והארי הבין שהקרב טרם נגמר. נכון... הוא לא נפגע מקללת שינה, רק התיש את עצמו, ולכן כשהתעורר, עדיין היה במשחק.

הארי חשד שהוא עומד לקבל הרצאה ממישהו כזה-או-אחר על כך שאסור לו להתיש את הקסם שלו עד שיאבד את ההכרה בגלל משחק ילדים. אבל הוא פגע במר גויל כשאיבד שליטה בכעסו, וזה העיקר.

ואז תודעתו של הארי הבינה השלכה נוספת, והוא הביט מטה אל טבעת הפלדה שעל זרת ידו השמאלית, וכמעט קילל בקול רם כשראה שהיהלום הזעיר נעלם ומרשמלו נח על הקרקע ליד המקום שבו נפל.

הוא שימר את שינוי-הצורה הזה במשך שבעה עשר ימים, ועכשיו הוא ייאלץ להתחיל מחדש.

היה יכול להיות גרוע יותר. הוא היה יכול לעשות זאת ארבעה עשר ימים מאוחר יותר, אחרי שפרופסור מקגונגל הייתה מאשרת לו לשנות-צורה לסלע של אביו. זה היה שיעור טוב מאוד ללמוד בדרך הקלה.

הערה לעצמי: תמיד להסיר את הטבעת מהאצבע לפני מיצוי מלאי הקסם.

הארי דחף את עצמו לעמידה, מתקשה בכך למדי. שימוש בכל מלאי הקסם שלך לא עיף את השרירים שלך, אבל להתחמק מסביב לעצים בהחלט כן.

הוא מעד לעבר חצי הכדור הססגוני שהכיל את דראקו מאלפוי, שהחזיק את שרביטו מורם כדי לקיים את המגן, וחייך חיוך קר לעבר הארי.

"איפה החייל החמישי?" שאל הארי.

"אמ..." אמר ילד שבשמו הארי לא הצליח להיזכר כרגע. "יריתי קללת שינה לעבר המגן והיא ניתזה ופגעה בלבנדר, זאת אומרת הזווית לא הייתה נכונה אבל בכל זאת..."

דראקו חייך בזחיחות בתוך המגן.

"אז תן לי לנחש," אמר הארי, מביט ישר בעיניים של דראקו, "השלשות הנחמדות הקטנות הללו הן מבנים שנמצאים בשימוש בצבאות קוסמים מקצועיים? מורכבות מחיילים מאומנים שיכולים לפגוע בקלות במטרות נעות אם הידיים שלהן יציבות, ושמשלבים את הכוחות ההגנתיים שלהם כל עוד הם נשארים ביחד? בשונה מהחיילים שלך?"

החיוך הזחוח נעלם מפניו של דראקו, שהיו עכשיו קשות ורציניות.

"אתה יודע," אמר הארי בקלילות, יודע שאיש מהאחרים לא יבין את ההודעה האמיתית שעוברת ביניהם, "זה רק מראה לך שאתה תמיד צריך לפקפק בכל מה שהמודלים-לחיקוי שלך עושים, ולשאול למה זה נעשה, והאם זה הגיוני לעשות זאת בהקשר שלך. אל תשכח ליישם את העצה הזו בחיים האמיתיים, דרך אגב. ותודה על המטרות האיטיות והמקובצות."

מכיוון שדראקו כבר שמע את ההרצאה הזו, וביטל אותה - כך הארי הניח - מתוך חשד שהארי מנסה להטות את הנאמנות שלו הרחק ממסורות טוהר-דם. כמו שהארי באמת ניסה לעשות, כמובן. אבל הדוגמה הזו תהיה תירוץ מעולה בשבת הבאה, לטעון שהטלת ספק בסמכות זו בסך הכל טכניקה מועילה לחיים. והארי יזכיר גם את הניסויים שערך, קודם עם בודדים ואז עם קבוצות, כדי לוודא שהרעיונות שלו בנוגע לחשיבות המהירות הם נכונים, כדי להדגיש את הנקודה שדראקו צריך לחפש הזדמנויות ליישם את השיטות בחיי היום יום.

"עדיין לא ניצחת, גנרל פוטר!" נחר דראקו. "אולי ייגמר לנו הזמן, ופרופסור קווירל יכריז על תיקו."

נקודה טובה ומדאיגה. המלחמה נגמרה אך ורק כשפרופסור קווירל החליט, על סמך שיפוטו האישי, שצבא אחד ניצח על פי סטנדרטים אמיתיים. אין תנאי ניצחון פורמלי, הסביר פרופסור קווירל, מכיוון שאז הארי ימצא דרך לתחמן את החוקים. הארי נאלץ להודות שזה נכון.

והארי לא היה יכול להאשים את פרופסור קווירל על כך שלא הכריז על סיום, מכיוון שהיה זה סביר שהחייל האחרון של צבא דרקון ינצח את כל חמשת השורדים מלגיון הכאוס.

"בסדר", אמר הארי. "מישהו יודע משהו על לחש המגן של גנרל מאלפוי?"

הסתבר שהמגן של דראקו היה גרסה של הפרוטגו הרגיל עם כמה חסרונות, הראשון שבהם הוא שהמגן לא יכול לנוע יחד עם מטיל הלחש.

היתרון – או מנקודת מבטו של הארי, החיסרון – היה שהיה קל יותר ללמוד אותו, קל יותר להטיל אותו, וקל הרבה יותר לשמר אותו לזמנים ארוכים.

הם יצטרכו להפגиз את המגן בלחשי תקיפה כדי להפיל אותו.

ונראה שדראקו מסוגל להפעיל שליטה מסוימת על זווית ההחזר שבה ניתזו לחשים.

להארי עלתה מחשבה שהוא יכול להשתמש בווינגארדיום לביוסה כדי לערום אבנים כבדות על המגן עד שדראקו לא יוכל לשמר אותו כנגד הלחץ... אבל אז האבנים עשויות ליפול ולפגוע בדראקו, ולפצוע את הגנרל האויב לא היה ברשימת היעדים להיום.

"אז", אמר הארי. "יש דבר כזה, לחשים מיוחדים חודרי-מגנים?"

היו.

הארי שאל האם מישהו מהחיילים שלו מכיר אותם.

איש לא הכיר.

דראקו חייך את החיוך הזחוח שלו שוב, בתוך המגן שלו.

הארי שאל האם יש לחש תקיפה כלשהו שלא יינתז.

קליעי ברק, ככל הנראה, נטו להיספג על ידי מגנים במקום להינתז מהם.

...אף אחד לא ידע איך להטיל לחש שקשור לברקים.

דראקו גיחך ביהירות.

הארי נאנח.

הוא הניח במופגן את שרביטו על הקרקע.

ואז הארי הכריז, עם עייפות מסוימת בקולו, שהוא פשוט ילך ויוריד את המגן בעצמו, באמצעות דרך מסוימת שתיוותר מסתורית; וכל השאר צריכים לירות בדראקו ברגע שהמגן שלו ייפול.

לגיונאי הכאוס נראו לחוצים.

דראקו נראה רגוע, כלומר, בשליטה עצמית.

שמיכה מקופלת דקה יצאה מנרתיקו של הארי.

הארי התיישב ליד המגן הבוהק, ומשך את השמיכה מעל ראשו כך שאיש לא יוכל לראות מה הוא עושה – למעט דראקו, כמובן.

מנרתיקו של הארי יצאו מצבר רכב וכבלים להנעה.

...הוא לא התכוון לעזוב את עולם המוגלגים ולהתחיל עידן חדש של מחקר קסום ולא לקחת עימו שום אמצעי לייצור חשמל.

זמן קצר לאחר מכן, לגיונאי הכאוס שמעו קול של אצבעות נוקשות, ולאחריו קול פיצוח מתחת לשמיכה. המגן החל לזהור יותר ויותר, וקולו של הארי אמר, "בבקשה אל תתנו לזה להסיח את דעתכם, עיניים על גנרל מאלפוי."

המאמץ ניכר בפניו של דראקו, מלווה בזעם, רוגז ותסכול.

הארי חיך אליו, ואמר בלי קול, אספר לך אחר כך.

ואז נורה סליל של אנרגיה ירוקה מתוך היער והתרסק אל המגן של דראקו, שצווח כמו חתיכות של זכוכית חדה שמשופשות זו בזו, ודראקו מעד.

בפאניקה פתאומית, הארי ניתק את הכבלים מהמצבר והכניס אותם לנרתיק, הכניס את המצבר עצמו לנרתיק, ואז תלש את השמיכה, תפס את השרביט ונעמד.

חייליו של הארי עדיין עמדו שם, מביטים סביב בפראות.

"קונטגו", אמר הארי, וחייליו עשו כמוהו, אבל הארי אפילו לא ידע לאיזה כיוון הוא צריך להפנות את המגן. "מישהו ראה מאיפה זה בא?" ידיים רועדות. "גנרל מאלפוי, האם תואיל בטובך לומר לי האם אתה חיסלת את גנרל גריינג'ר?"

"ובכן לא", אמר דראקו בחומציות, "לא אואיל."

הו, לעזאזל.

תודעתו של הארי החלה לחשב, דראקו בתוך המגן, דראקו עייף במידת מה, הארי גם עייף, הרמיוני ביער מי-יודע-איפה, הארי וארבעה כאוטיים שנותרו...

"את יודעת, גנרל גריינג'ר", אמר הארי בקול רם, "באמת היית צריכה לחכות לתקוף אותי עד אחרי שנלחמתי בגנרל מאלפוי. אולי היית יכולה לפגוע בכל השורדים."

ממקום כלשהו נשמע קול צחוקה הגבוה של ילדה.

הארי קפא.

זו לא הייתה הרמיזי.

היה זה אז שהמזמור הנורא, המוזר, העולץ, החל להישמע, מגיע מכל עבר.

"בל תפחד, אל דאגה

אם תיטיב, לא תיפגע..."

"גריינג'ר רימתה!" התפרץ דראקו מתוך המגן שלו. "היא העירה את החיילים שלה! למה פרופסור קווירל לא -"

"תן לי לנחש," אמר הארי, הבחילה כבר רוחשת בבטנו. הוא ממש שנא להפסיד. "זה היה קרב ממש קל, נכון? הם נפלו כמו זבובים?"

"כן," אמר דראקו. "פגענו בכולם בניסיון הראשון -"

הבעת ההבנה המזועזעת התפשטה מדראקו ללגיונאי הכאוס.

"לא," אמר הארי, "לא פגענו."

צורות מוסוות החלו להופיע מבין העצים.

"בני ברית?" שאל הארי.

"בני ברית," אמר דראקו.

"טוב," אמר קולה של גנרל גריינג'ר, וסליל של אנרגיה ירוקה הבזיק מתוך העצים וניפץ את המגן של דראקו לרסיסים.

גנרל גריינג'ר בחנה את שדה הקרב בתחושת סיפוק מובהקת. נותרו לה רק תשעה חיילי אור-שמש, אבל זה בטח יספיק כדי לטפל בשארית כוחות האויב, במיוחד מאחר שפרוואטי, אנתוני וארני כבר כיוונו את שרביטיהם אל גנרל פוטר, שאותו פקדה להביא חי (טוב, בהכרה).

זה היה רע, היא ידעה, אבל היא ממש ממש רצתה לשמוח לאידו.

"יש טריק, נכון?" שאל הארי, המאמץ נשמע בקולו. "חייב להיות טריק. את לא יכולה פשוט להפוך לגנרלית מושלמת. לא בנוסף לכל השאר. את לא עד כדי כך סלית'רין! את לא כותבת שירה מלחיצה! אף אחד לא טוב עד כדי כך בהכל!"

גנרל גריינג'ר הביטה סביב בחיילי אור-השמש, ואז הביטה חזרה בהארי. כולם כנראה צפו בזה במסכים בחוץ.

וגנרל גריינג'ר אמרה, "אני יכולה לעשות הכל אם אלמד מספיק."

"נו באמת, זה סתם חר -"

"סומניום."

הארי צנח לרצפה.

"אור-שמש מנצחים," אמר קולו העצום של פרופסור קווירל, שנשמע כאילו הגיע מכל מקום ומשום מקום.

"הנחמדות ניצחה!" צעקה גנרל גריינג'ר.

"הידד!" קראו חיילי אור-השמש. אפילו הילדים מגריפינדור אמרו זאת, והם אמרו זאת בגאווה.

"ומה מוסר ההשכל מהקרב של היום?" שאלה גנרל גריינג'ר.

"אנחנו יכולים לעשות כל דבר אם נלמד מספיק!"

והשורדים של חטיבת אור-השמש צעדו לעבר שדה הניצחון, שרים את שיר הצעידה שלהם כשהלכו:

בל תפחד, אל דאגה

אם תיטיב, לא תיפגע

ואם לאו, אז תישלח

למקום בו טוב תושגח

אמת אמור לחברך

אור-שמש הוא שסינוורך!